

MAGÁNYOMBAN KIÁLTOTTAM HOZZÁ

Szabó Sándor

Magányomban kiáltottam hozzá,
Egy magányos szívben a fájdalmak nagyok.
Megtört szívvel kiáltottam: *<i>"Hol vagy?"</i>*
S Ő csendben válaszolta: *<i>"Itt vagyok!"</i>*

Hallottam hív, mégsem arra mentem,
Az Ő fénye más felé ragyog.
Aztán mikor mindent elvesztettem,
S Ő csendben így szólt hozzám: *<i>"Itt vagyok!"</i>*

Itt volt velem, és én mégsem láttam,
Szólt hozzám, s én nem figyeltem rá.
Azt hittem már sosem látom többé,
De újra szólt, nem hallgatott soká.

Magányomban kiáltottam hozzá,
Egy magányos szívben a fájdalmak nagyok.
Megtört szívvel kiáltottam: *<i>"Ű hol vagy?"</i>*
S Ő újra így szólt hozzám: *<i>"Itt vagyok!"</i>*

Elindultam, s lassan botladoztam.
Elestem, megütöttem magam.
Fájdalmamban kiáltottam: *<i>"Kérlek!"</i>*
Magányos vagyok ments meg Uram!*<i>"</i>*

Kísértések jöttek minden percben,
S a bűn, mint nagy kő, nyomta lelkemet.
Hívott az Úr, S csendben így feleltem:
<i>"Bűnös vagyok Uram! Nem lehet!"</i>
</i>
De újra szólt: Jöjj hát! Gyere bátran!
Tudom, sok bűn nyomja lelkedet,
Hidd el, Isten mégis szeret téged,
Mint szerető Atya a gyermekeket.

A golgotán felállított kereszt
Áldozat a te bűneidért.
Hidd el, Isten úgy szeretett téged,
Érted ontott annyi drága vért.

Gondolkoztam. Tényleg így van? Értem?
Értém ontott annyi drága vért?
Isten tényleg úgy szeretett engem,
Hogy Fiát adta gyarló lelkemért?

Miért szeretett? Miért? - Nem volt oka.
Feltételek nélkül szeretett.
Megmentett, és ezért adtam neki
Bűntől sebzett fáradt szívemet.

Hát megtaláltam, meg van, mit keresztem.
Az Ő fénye énrám is ragyog
Jézus meghalt értünk a Kereszten,
Onnan szól most hozzád: Itt vagyok!